

*geldiğim ve gideceğim gibi
çıplaksa yalanı bile sevdim
kıılmaktan geçtim nihayet
hiçlik kapısında sıramı bekledim*

-Beni uğurla...

26

Handan ertesi sabah gün ağarırken uyandı. Çok erken olduğunu düşünerek tekrar uyumaya çalıştı, fakat Yannis'i düşünerek sırtıttığını fark edince kendisiyle biraz dalga geçerek kalktı ve ses çıkarmamaya özen göstererek bahçeye çıktı. Güneş doğmadan çiçekleri sulamaya başladı. Önceki gün olanları düşünürken kendi kendine söylenmeye başladı. Neden tiyatro yapmaktan kaçtın? Oldu mu şimdi bu yaptığın? Hani tiyatro yaparak bütün insanlar kendine ayna tutabilirdi, kendini keşfedebilirdi? Hani? Buraya neden geldin? Hayalin neydi senin?

Ama Rafet abla çok gerilmişti...

At topu Rafet ablaya kurtul, her zamanki huyun... Ortam ne zaman gerilse kaçarsın.

Biraz düşününce kendine hak verdi. Gerilimi sevmiyorum, ne yapabilirim?

Maral'ın tavrı da hep benimle kavga etmek istiyor gibi...

Gerisini düşünmek istemedi. Herkes kadar erken olmasa da o da anlamıştı onun Yannis'e olan takıntısını, fakat bu tespitten yola çıkarak Maral ve onun davranışları hakkında olumsuz düşünmek istemiyordu, çünkü meslek hayatının ona öğrettiği kesin bir gerçek vardı. İnsanlar hakkında verilen hükümler, asla o insanı yansıtamaz, olsa olsa o insanın bir parçasını yansıtabilirdi ancak. Bu nedenle insanlar hakkında genellemeye giden düşünceler ve nihayetinde ulaşılan hükümler hiçbir zaman ona göre değildi.

Biri hakkında olumsuz düşünmektense, o kişi hakkında hiç düşünmemeyi tercih ederdi. İş ve sosyal yaşamında bu hep böyle olmuştu.

Güneş'in bir toplantı sonrası, "Sen şimdi negatifliğin kapsama alanı dışındasın ya... Şu yeni dava ve sahibi hakkındaki olumsuzlukları ben sıralayayım," dediğini hatırlayınca gülümsedi, sonra hüznün basmaya başlayınca içeri girdi.

Saate baktı, henüz vakit vardı. Önceki gece Mecnun, "Sabah sekizde seni alayım, ikimiz bir İzmir yapalım, sana uyar mı?" diye sorunca bu teklifi hemen kabul etmiş ama kalabalıkta nedenini soramamıştı. Kahvaltı hazırlarken, nereye gideceğiz acaba diye düşündü.

*

Uğur mutluluktan uzun süre uyuyamamıştı. İzmir'den döndüğünde Aysel uyuyordu. Doğruca balkona çıkmıştı. Neredeyse tam iki saat kıpırdamadan oturduğunu fark edince kalkıp yatağa gitmişti ama daldığında gün ağarmak üzereydi.

Saat yedide gözünü açtı, içi içine sığmıyordu. Duş alıp giyindikten sonra Aysel'i kontrol etti, mışıl mışıl uyuyordu. Doğruca mutfığa gidip güzel bir kahvaltı hazırladı. Çayın demlenip demlenmediğini kontrol ederken karısının sesini duydu. "Hayırdır, ne bu neşe sabah sabah? Senelerdir ıslık çaldığını duymamıştım."

Uğur gülümsedi. "Ben de duymamıştım."

Aysel masadaki yerini alırken sordu: "Neye borçluyuz bunu?"

Uğur çayları doldururken cevap verdi. "Dün akşam Meriç'le görüştüm." Çayları masaya koydu ve yerine oturdu. Karısının bir şey demeden, ifadesiz bir şekilde yüzüne baktığını görünce açıkladı. "Meriç'i görmek ve konuşmak, ondan özür dilemek, affedilmek iyi geldi..."

Aysel masadan kalktı ve düz bir sesle konuştu. "Ne güzel... Sen kahvaltını et, ben çok terlemişim, duş yapacağım. Sonra yerim ben." Masayı göstererek sürdürdü konuşmasını. "Eline sağlık."

Uğur lokmasını yuttuktan sonra cevap verdi. “Afiyet olsun. Ben çıkacağım. Bu akşamüzeri işin falan varsa iptal et lütfen. Beşten sonra hazır ol, gelip seni alacağım. Bir yere gideceğiz. Ben eve gelmeden yine ararım.”

Aysel bir kaşını kaldırarak sordu: “Nereye gideceğiz?”
Uğur çayından bir yudum aldı. “Gidince görürsün.”

*

“Yapılacak fazla bir şey yok, saat dokuz gibi çocuklar gelip çalışacaklar, sen keyfine bak bugün, dinlen,” dedi Mecnun dışarıdaki taş masadan kalkarken.

Ece de kalktı ve kahvaltı masasını toplarken kısaca, “Peki,” dedi. “Sonra görüşürüz o zaman, iyi yolculuklar.”

Mecnun kapıya doğru yürürken onun ses tonunu fark edip geri döndü. “Ece, baksana! Ben öyle her şeyi ince düşünemem.” Gülümsedi. “Daha doğrusu, karşımdakinin yerine düşünmem, bu yüzden birçok kişi kaba der bana. Sana sormadım, evde sıkılırsan, keyfin yok gibi sanki... Rafet ablanın oraya falan gitmek istersen ya da başka yere, bırakayım mı seni?”

Ece gülümsemeye çalışarak cevap verdi. “Yooo yooo... Evde kalayım ben. Kitap okurum. Hadi size iyi yolculuklar. Sağ ol teklifin için.”

Mecnun, “Peki o zaman,” dedikten sonra gitti.

Ece kendine bir fincan çay daha aldı ve dışarı çıkıp şezlonga oturdu. Kendini dışlanmış hissediyordu. Düşüncelerini dinlemeye başladı. Hep böyle yapıyor. Belki ben de İzmir’e gitmek istiyordum! Sormadı bile... Demek ki beni istemedi ama niye? Evet Mecnun, kabasın!

Yok şimdi kaba da diyemem. Aslında hiçbir kabalığını görmedim. Yani biz sevgili değiliz ki sonuçta... Bana niye gittiğini neden söylemek zorunda olsun ki? Ama neden sadece Handan’la gidiyor yani?

Maral’ın söyledikleri geldi hemen aklına. Dikkat et bak! Rafet, Yannis ve Mecnun, hepsi de Handan’ın emrinde. O ne derse onu yapıyorlar.

Yok canım... Handan öyle biri değil. Hem Mecnun onunla gitmek istedi, o da hiç soru sormadan tamam dedi. Konuşmayı duymasam neyse... Off Eceee... Bak millete ders al biraz. Sana ne kimin nereye gittiğinden?

Ama düşünüyorum işte! Alınıyorum, kırılıyorum. Çünkü hoşlanıyorum. Ama bak dün kabul etti. Maral’dan hoşlanmış, demek ki esmer, boylu poslu kızları beğeniyor Maral gibi. Ben de Handan’ın söylediklerine bakıp umutlandım. Herhalde beni mutlu etmek için söyledi, yok yok belli işte... Beni sadece ev arkadaşı olarak görüyor. Hoşlansa anlamaz mıyım canım? Maral nasıl anladı, ben de anlardım. En iyisi bu işi kafamdan silip atayım, arkadaşız biz... Arkadaşız ve ben onun serasında çalışıyorum, o kadar yani... Başka anlamlar çıkarmaya gerek yok!

*

Handan arabaya binerken, “N’aber Âşık Kontes?” diye sordu Mecnun gülerek.

Genç kadın emniyet kemerini takarken gülümsedi. “İyiyim iyi, sen nasılsın bakalım dün akşamdan beri.”

Mecnun yola koyuldu. “Bana sormana gerek yok, ben hep iyiyim.”

“Söyle o zaman, nedir İzmir’e sebep-i ziyaretimiz?”

Mecnun gözünü yoldan ayırmadan cevap verdi. “Ece’ye yağlı boya resim yapması için alet edevat alacağız. Geçen gün seranın girişindeki köşeye dikildi, dalıp gitti. Ne düşünüyorsun diye sordum. Şurdan sardunyalar çok güzel görünüyor da... Hayalimde resim yapıyordum dedi. Ben hiç anlamam boyadan falan, sen anlarsın diye düşündüm.” Ona bir an için endişeyle baktı. “Anlarsın değil mi?”

Handan gülerek cevap verdi. “Bana âşık diyene bak sen! Hayırdır? Yönünü değiştirdiğin duyguların nerde? Ece’ye âşık oldun galiba, epeydir konuşamadık...”

“Aşk demeyelim henüz ama... Şiddetli hoşlanma halindeyim...”

Handan onun söylediğine ve söylerken yüzünün aldığı şekle gülerken, “Şu tanımlamaların öldürecek beni bir gün,” dedi. “Ya madem durum bu, neden hoşlandığımı belli etmiyorsun ona?”

Mecnun şaşırıldı. “Belli olmuyor mu?”

“Geçen bu konuda biraz lafladık Ece’yle, ondan hoşlandığından kesinlikle haberi yok.”

Mecnun şöyle bir düşündükten sonra sordu: “Kontes, siz kadınların derdi ne Allah aşkına? Hoşlanmak nasıl anlaşılır?”

“E hiçbir şey söylememişsin ki ona?”

Mecnun omzunu silktilti. “Söyledikten sonra ne önemi kalır duygunun?”

Handan hiç böyle bir cevap beklemiyordu. Şöyle bir düşündü ve Yannis’te uzun süre kendini rahatsız eden durum aklına geldi. Ece de aynı rahatsızlık içinde diye düşündü ki Yannis’le el ele dolaşmaya başlamış olmalarına rağmen adam hâlâ bir şey dememişti ve ara ara bir şeyler duyma beklentisi içinde olduğunu fark edip o da kendine kızıyordu. “Aslında haklısın ama nasıl söylesem... Alışılan bu, normal olan bu... Kadınlar böyle anlıyor karşısındakini, sadece kadınlar değil normalde erkekler de öyle... İnsanlar aşkın, sevginin varlığını kelimelerle, klişe davranışlarla anlıyor maalesef. Saçma! Ben de biliyorum ama durum bu!”

“Bilmem ben onu bunu, ben öyle değilim... Yani şöyle olmaz mı? İki kişi aynı şeyleri hissediyorsa zaten bilirler. Yok hissedemiyorlarsa zaten o iki kişinin ilişkisinden bi cacık olmaz. Ben hissediyorum mesela Ece’nin duygusunu...” Gülümsedi. “Bu arada sen hâlâ soruma cevap vermedin? Şövale mövale alacağız, anlar mısın?”

Handan dudaklarını kıvrıp, “Hiç anlamam ama...” derken çantasından telefonunu çıkardı. “İstanbul’da ressam bir arkadaşım var, dur onu arayayım...”

*

Aysel, Uğur gittikten sonra kahvaltı etti ve salona geçti. Televizyonu açtı, bir süre seyretmeye çalıştı ama zihninden geçenler o kadar gürültülüydü ki seyrettiğinden hiçbir şey anlamıyordu.

Televizyonu kapatıp kendini dinlemeye başladı. Vaaay be! Kaç yıldır bir kere ıslık çalacak kadar neşeli olmamıştı. Bak sen Meriç Hanım’ın yaptığına, görüşmüşler demek... Belliydi... Balkona çıkıp oturdu, sabaha kadar plan yaptı, anlamadım sanki. Bir de bana hazırlan demez mi? Belli ki avukata gideceğiz! Ama böyle konuşmadan etmeden avukata gidilir mi?

Vaaay be! Kaç yıllık aşkı tabii... Görüşüp de sadece konuşmadılar tabii. Mutluluğuna bakılırsa sevişti bunlar. Sıra geldi boşanmaya. Belki beni lüks bir yere yemeğe falan götürecek, orada açıklayacak düşüncelerini, boşanmak istediğini, Meriç’i ne kadar sevdiğini, artık onunla yaşamak istediğini söyleyecek...

Offf...

İçinde yükselen ağlama isteğini bastırıp ayağa kalktı.

Nurcan’a gideyim ben. Bütün gün de eve gelmeyeyim.

*

Meriç neşeyle mutfağa girdi ve kahvaltı eden kızının saçlarını karıştırarak, “Nasılsın bakalım bugün?” diye sordu.

“İyiyim anne, sen nasılsın?”

“Bomba gibi!” diyen Meriç kızının karşısındaki sandalyeye oturdu.

“Omlet yaptım, yer misin biraz?”

Meriç başını salladı. “Hem de nasıl yerim. Çay da isterim.”

“Tamam.” Annesine servis yaparken onun gülümseyerek koridora baktığını fark etti ve o tarafa baktı. Bir şey göremeyince sordu: “Anne neye gülümsüyorsun?”

Meriç kendine geldi. “Yok bir şey... Gözüm daldı.”

Kızı dalga geçerek sordu: “Artık gülerken mi dalıyorsun?”

Meriç lokmasını yuttuktan sonra cevap verdi. “Neşeli bir insanım ben, bunu kabul edin artık.”

Gülüştüler ve oradan buradan konuşarak kahvaltılarını bitirdiler.

Elâ mutfağı temizledi. Liseden çok samimi bir arkadaşı, Almanya’dan kuzeniyle gelmişti ve onlarla buluşmak üzere çıktı. Üç yıldır denk gelip görüşmemişlerdi.

Meriç salona geçti ve CD çaları açtı. Uğur’u tekrar gördükten sonra bedenini hissetmez olmuştu sanki. Bulutların üstüne çıkmak bu mu acaba diye düşünerek kendini *Edith Piaf*’ın sesine bıraktı: *Non je ne regrette rien...*

Evet Edith’ciğim, benim de hiçbir pişmanlığım yok diyerek kalktı, kollarını açtı ve salonun ortasındaki boş alanda, müziğin ritmine uygun bir şekilde dönmeye başladı. Bu sırada sehpadaki telefonun ışığı yanıp sönünce mesajın kimden geldiğine baktı: Uğur.

Yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti. Hemen açıp okudu: Akşam ne güzeldi. Sen ne güzelsin Meriç. Beni nasıl mutlu ettin! İçimdeki kocaman boşluk doldu birden. Sana tekrar teşekkür ederim.

Kadın cevap verdi: O mutluluk ikimizin. Ben de çok teşekkür ederim.

Hemen cevap geldi: Bir dahaki buluşmamıza sana yüz saksı karanfil getireceğim. Kırmızı :)

Meriç son cümleyi okuyunca gülümseyerek geçmişe daldı. Kırmızı karanfillere bayılırdı ve Uğur bazen bahçelerden koparınca ona kızardı. Ayrılmadan birkaç ay evvel adam her buluşmalarına küçük bir saksı kırmızı karanfille gelir olmuştu. Gülümsedi ve mesajlaşmaya devam ettiler bir süre.

Söz mü? :) / Söz. / Saksılar çok büyük olmasın ama balkona sığmaz. Tenisi unutma bugün! / Meriç, unuttur muyum HİÇ?

Kadın mesajın yazılış şekline kahkaha attıktan sonra cevap verdi: İyi ki vurguladın. Kafiye gözümünden kaçmamış oldu :) / Ben garantiyi severim bilirsin. Bazı şeyler değişmiyor :)

*

Nurcan başını sallayarak, “Tamam kızım tamam, hadi hayırlısıyla görüşürüz o zaman yarın,” diyerek telefonu kapadı. Ferahlayarak koltuğa oturdu.

Seminerleri biten Semra nihayet geliyordu. Kızlar geldiğinde çok mutlu oluyordu. Düşündü: Gerçi Semra pek öyle muhabbet etmez, odasına çekilip kitap okur, bilgisayarıyla falan uğraşır ama evde Rıza ile yalnız olmaktan iyi... Hem ne muhabbet edeceğiz?

O da bi evlenip yuvasını kursaydı. Aman ne diyorum ben de! Sanki sen evlendin de n’oldu? Şahın şahbaz oldun!

İşte erkek olsa umursamıyor da insan. Kız olunca yeri yurdu belli olsun istiyor. Semra da hiç evlenecek gibi değil.

Kızının altı-yedi sene evvelki hallerini hatırlayarak düşünmeyi sürdürdü: Gerçi o hiçbir şey demedi ama ben anlamıştım, Taylan’a âşıktı o... Bak ne kadar üzülmüşüm gereksiz yere görüyor musun? Meğer Taylan eşcinselmış de ondan âşık olmamış benim kızıma... Ben de beğenmedi de bakmadı sandım. Ne var benim kızımda beğenmeyecek ayol?

Başını sallayarak kafasının içindeki sohbeta devam etti: Kesin... Semra da üzülmüştü o yaz. Taylan onu beğenmedi sandı belli ki... Gey olmasa bakmaz mıydı hiç? Çoktan evlenirlerdi. O da niye gey olduysa!

Acaba söylesem mi ona Taylan’ın gey olduğunu... Yooo yoo... Büyük yemin verdim Aysel’e. Hiç böyle bir şey söylenir mi başkasına? O ona söyler, o ona, derken yayılır gider, Allah korusun! Çok günah olur, çok...

Kapıdan gelen tak-tak sesiyle irkilen Nurcan damağını kaldırıp, “Hayırdır inşallah...” diyerek kapıya koştu. Aysel alı al moru mor bir şekilde onu iterek içeri girince hemen arkadaşının peşinden gitti. “N’oldu Aysel, bu ne hâl?”

Aysel her zamanki koltuğuna oturup eliyle kendini yelpazelerken konuştu. “Bilmiyorum Nurcan, bilmiyorum. Bu adam akşamüzeri beni alıp bir avukatla görüşmeye gidecek galibal! Davayı bugün açacak!” dedikten sonra hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Nurcan öylece kalakaldı.

*

Alsancak'ta yürürlerken Mecnun'un telefonu çaldı. Arayan Uğur'du. Hemen cevap verdi:
"Buyur Uğur abi!"

"Nasılsın Mecnunum?"

Mecnun gülümsedi. Uğur'u onca senedir tanırdı ve daha evvel sesinde hiç böyle bir neşe ve coşku duymamıştı. "Ben iyiyim de senin sesinden bir şakıma geliyor abi. Hayırdır? Bülbül mü yuttun?"

Uğur kahkaha attı. "Nerden bulursun bu lafları bilmem. Ama haklısın keyfim yerinde... Seninle geçen meyhanede konuştuğumuz konuyu hallettim."

Mecnun elini havaya kaldırarak bağırdı. "Hopppsiii... O zaman tamam. Anlaşıldı neden bülbül makamında konuştuğun."

Uğur yine güldü. "Ben senden bir şey daha isteyecektim, çık gel hadi kahveye, biraz konuşuruz, hem sana şöyle bir teşekkür edeyim. Mecnun! Dile benden ne dilerse, borçlandım sana."

"Esağfurullah abi, o ne demek? Gelirdim ama biz Handan'la İzmir'e geldik bir şey almak için. Akşamüzeri gelsem olur mu?"

Uğur şöyle bir düşündü. "Yok. Bir işim var, bugün erken çıkacağım. Arabanın arkası boş mu?"

"Boş, boş."

"O zaman sen bana şöyle yüz tane, güzel, orta boy... Hatta küçüğe yakın ama çok da küçük olmasın, seramik saksı alsana."

Mecnun gayet ciddi bir şekilde sordu: "Yüz tane mi? Dükkân açıp bana rakip mi olacaksın yoksa?"

Uğur kahkaha attı. "Korkma... Bahçe ve çiçek dendi mi kimse sana rakip olamaz. Sen al... Yüz, yok yok, yüz on tane falan al, bakarsın kırılan olur. Gelince hesaplaşırız, para var değil mi yanında?"

"Var var."

"E iyi o zaman. Madem Handan yanında, o seçsin saksıları, hepsi çok güzel olsun Mecnun. Bak çok önemli, sonra anlatırım. Ayrıca Handan'a da teşekkürlerimi ilet. Uğur abi, hazırladığın CD için çok teşekkür ediyor de!"

"Tamam, söylerim."

"Hadi o zaman yarın uğrarsın sabahtan, görüşürüz."

"Eyvallah!"

Mecnun telefonu kapadıktan sonra Handan'a döndü ve kaşlarını kaldırarak sordu: "Uğur abi sana çok teşekkür etti. Ona CD hazırlamışsın?"

Handan başını salladı. "Evet."

"Ne hazırladın? Türkü mü?"

Handan başını geriye atarken, "Rock," dedi.

O sırada matarasından su içmekte olan Mecnun diğer tarafa dönüp ağzındaki suyu püskürdükten sonra gülmeye başladı.

*

Yannis'in lobiye girdiğini gören Atlas, resim yaptığı sehpadan kalkıp ona doğru koşarken sevinçle bağırdı. "Yaşasın, şimdi deniz!"

Rafet torununun sevincine güldü. "Aşkolsun Atlas! Resim yapmayı sevmiyor musun artık?"

Çocuk yüzünü buruşturdu. "Seviyorum ama sıkıldım."

"Tamam, hadi sen odaya gidip hazırlanmaya başla, ben de geliyorum."

Atlas zıplaya zıplaya odaya gitti.

Rafet resepsiyonu Yannis'e bırakırken sordu: "N'apacağız Yannis? İnternete falan ilan koymakla bir günde çözülmez bu iş. Bak ne arayan oldu ne soran... Sezon ortası tabii, herkes işini buldu. Böyle nasıl olacak? Erkenden geldin şu sıcakta..."

Yannis gülümseyerek cevap verdi. "Hallederiiiiz... Takma kafana Rafet abla!"

Rafet koridora doğru birkaç adım attıktan sonra geri döndü. "Dün gece uyku tutmadı da düşündüm. Benim aklıma bir çözüm geliyor."

Yannis imalı bir şekilde, "Neymiş bakalım o?" diye sordu.

Kadın gülererek sordu: "Senin de aklına aynısı geldi, değil mi?"

Adam güldü. "Evet ama hiç düşünmedim bunun için. Benim aklıma hemen geldi," deyince ikisi de kahkaha attı.

*

Meriç, Uğur'la buluştuktan sonra yazdıklarını okumayı bitirdi ve gülümseyerek, "İşte böyle." dedi. Kanepeye uzandı ve karşı taraftan ses gelmeyince bağlantının kesildiğini düşünerek sordu: "Arzu orda mısın? Alooo! İsveç ses ver!"

Arkadaşı gözyaşlarını elinin tersiyle silerek gülümsedi. "Ağlattın beni kaç kilometreden!"

"Ağlayacak bir şey yok Arzucum... Konuya şöyle bir tepeden bakarsak, hayatımda ilk sözü aşk söylemişti, son sözü de o söyledi bak. Birkaç ayım kaldıysa bile mutlu öleceğim düşünsene! Bu az şey mi?"

"Bir daha ne zaman görüşeceksiniz?"

"Yarıdan sonra Çeşme'ye gideceğimizi biliyor." Gülümsedi. "Yarın bir karanfil sürprizi bekliyorum açıkçası. Akşama kadar gelir herhalde... Yüz saksı..."

Gülüştüler ve kısa bir sessizliğin ardından Arzu iç geçirerek konuştu. "Şu deli tarafını çok seviyorum biliyorsun, hiç değişmedi."

"Uğur da aynısını söyledi. Delilik baki demek ki dedi." Bir kahkaha attı, sonra ciddileşerek konuşmasına devam etti. "Neyse aramamın ikinci sebebine gelelim. Şimdi benim bu Lâl ile ettiğim sohbetlerin bulunduğu defter var ya..."

"Eeee?"

"İşte onu televizyon ünitesinin altındaki sol çekmeceye..."

*

Hava çok sıcaktı. Ece şezlonga uzanmış kitap okuyordu. *Yusuf Atılğan'ın Anayurt Oteli* adlı kitabında karşılaştığı bir cümlede durdu: "*Ne çok yalan söyleniyordu yeryüzünde; sözle, yazıyla, resimle ya da susarak.*"

Ne kadar doğru bir tespit diye düşündü. Cümleyi tekrar okudu, ezberine aldı ve kitabı sehpa yaptığı oturaklardan birine bırakıp düşünmeye başladı: Ne kadar doğru ve ne kadar acıklı aslında! Konuşmak, yazmak, resim yapmak ve susmak! Hepsi de anlaşabilmek için... Bütün anlaşma yolları, karşındakini aldatma yolu haline gelmiş! Evet! Hepsiyle de yalan söylenebilir ve söyleniyor!

Susmak... Ne zaman susmaya başlar ki insan?

Çocukluğundan bir sahne belirdi gözlerinin önünde birden...

Beş yaşında ya var ya yoktu...

Babası akşam eve gelmiş ve odaya girer girmez sehpadaki boş çay bardaklarını, pasta ve börek parçalarıyla dolu tabakaları görünce, "Oooo misafir varmış, kim geldi?" diye sormuştu.

Annesi, "Ayten Hanım," derken Ece, "Filiz teyze," cevabını vermişti.

Babası ona doğru dönüp sesini yükselterek, "Filiz teyze mi?" diye sorunca, annesi adamın arkasından gözlerini kocaman açmış ve sağ elinin işaret parmağıyla burnuna üç-dört kez vurarak sus işaretini yapmıştı.

*Ece tek kelime etmeyince annesi kocaman açılmış gözlerle ona doğru yürümüştü. “Ay karıştırdın sen kızım, Filiz teyzen altta oturan komşumuz, o hiç bize gelir mi?”
Babası yumuşak bir şekilde, “Ayfer Hanım mı geldi?” diye sorunca Ece sessizce başını sallamıştı.*

Sonra sayısız kez sustuğunu, susarak yalan söylediğini düşündü. Babası kızmasın diye, annesi öfkelenmesin diye, öğretmenleri bağırmasın diye, arkadaşları kırılmasın diye, misafirler gücenmesin diye...

Birkaç yıl evvel bu olayı annesine anlattığında, kadın o günkü hareketini şöyle açıklamıştı: “Baban Filiz’i pek sevmiyordu. Onu cahil ve dedikoducu bulduğundan görüşmemi istemiyordu ama ben onu seviyordum. Ne var benim için ufacık bir yalana ortak olduysan? Ne var bunda?”

Ece kitaptaki cümleyi tekrar düşündü ve içinden annesine bağırdı: İyi de annecim, ben orada ufacık bir yalana susmadım ki! Ondan sonra ne olduğu hakkında bir fikrin var mı senin? O konuşmayı hatırlamadım bile ama o korku, o şiddet duygusu hep benimle kaldı! Ne zaman bildiğim doğruyu söyleyecek olsam ve ne zaman insanlar sesini yükselip senin gibi gözlerini kocaman açsa sustum...

Ne var bunda olur mu? Ben o gün, korkarak susmayı öğrendim!

Ama annem açıklamasını yaptığında neden bunları söylemek aklıma gelmedi ki? Kitaba baktı... Çünkü ne olduğunu şimdi anladım dedi kendi kendine.

Bu tespitten sonra İstanbul’daki işinden birkaç sahne hatırladı. Özellikle de biri...

Müdür sorunca, şef kendi yaptığı bir hesap hatasını Ece’nin üstüne atmıştı. Adamın öfke dolu bakışlarını üzerinde hissederken hiçbir şey diyemediğini hatırladı. Yine susmuştu...

Korkusundan sustuğunu ve her sustuğunda bundan rahatsızlık duyduğunu tespit edince kendini tersledi. Demek ki susarak yalan attığımda bunu biliyorum için için... O zaman neden devam ettim buna ve hâlâ ediyorum?

Mecnun kapıdan dönüp keyfin yok gibi demedi mi? Ben ne yaptım? Gülümseyip sustum, içimden geçenleri söyledim mi? Önce sustum, sonra da gülümseyerek, “Ben evde kitap okurum,” dedim çok istiyormuşum gibi.

Ama düşündüğümü de dümdüz söylersem kırılır yani. Offf offff! Her yanımız yalan dolan! Ama insan tüm huylarını da bir anda bırakamaz ki canım!

Zihni son cümleyle susunca, kitabı alıp okumaya devam etti.

*

Handan ve Mecnun, yağlı boya resim yapmak için ne lazımsa almışlardı. Mecnun her şeyin en iyisi olmasına özellikle dikkat etmiş ve bu durum Handan’ın içten içe gülmesine sebep olmuştu. Ece’ye gerçekten âşık olmuştu işte... Neden kabul etmiyordu ki?

Bu konuyu ayaküstü konuşmak yerine, enine boyuna tartışmak istedi ve alışveriş bittikten sonra yemek yemek için şöyle rahatça sohbet edebilecekleri bir kafe seçti. Dışarıda, hafifçe rüzgâr alan تنها bir masa bulup oturdular. Siparişlerini verdikten sonra Handan masanın yanına koydukları paketleri göstererek söze girdi. “Mecnun, şimdi sen bunları aldın ya...”

Adam gülümseyerek paketlere baktı ve başını salladı. “Evet?”

“Bunu Ece’yi mutlu etmek için yaptın değil mi?”

“Evet, elbette.”

“E benden hoşlandığını da hissediyorum diyorsun.”

“Evet.”

“Peki neden duygularını söylemiyorsun kıza? Bu saçma bence... Ne demişler? Hayvanlar koklaşa koklaşa, insanlar konuşa konuşa...” Yannis’le durumu aklına gelince ekledi: “Sözsüz sevme sanatı da var, tamam ama herkes senin gibi olmak zorunda mı?”

Mecnun başını iki yana salladı. “Elbette değil.”

“Eeee? O zaman?”

Mecnun biraz düşündü. “Herkes benim gibi olmak zorunda değil ama benim biriyle her anlamda bir beraberliğim olacaksa, o kişi, kendi olmak zorunda. Yoksa beraber olmam.”

Bu cevap karşısında biraz düşündü kadın. “Nasıl yani? Şimdiye kadar dört-beş kadınla beraber oldum demiştin. Nasıl başladı ilişkilerin? Yani ille kadın mı gelip sana teklif edecek? Hepsi öyle mi başladı?”

Mecnun güldü. “Teklif ne yaaa? Doğal bir şekilde başladı.”

Handan biraz kızarak sordu: “İlişkinin doğal ne yahu?” Gülererek sürdürdü konuşmasını. “İyi ki bi bahçivansın, kafayı doğaya ve doğala takmışsın. Biraz daha zorlasam organik ilişkiden söz edeceksin. Sebze mi bu?”

Mecnun güldü ve biraz düşündükten sonra tane tane konuştu. “Yani tabii... Bu doğal dediğim şey benim kafamda. Bir değil binbir şekli var. Nasıl açıklanır bilmem ki... İnsanların çok normal karşıladığı çoğu şeyi normal bulmuyorum. Böyle pat diye sorunca sen, haliyle açıklayamıyorum.”

“O zaman ben sorayım açıkça, sen cevap ver. Ece’yle kaç haftadır aynı evdesiniz. Bir kere ondan hoşlandığını belli eden bir tavrını, bakışını görmemiş.” Güldü. “Asker arkadaşı gibi davranıyormuşsun kıza anladığım kadarıyla.”

O sırada yemekler geldi ve Mecnun garson gidince hemen sordu: “Yani salaklığima ver Handan. Ama işte bunu anlayamıyorum. Asker arkadaşımın ya da sana, Atlas’a davrandığımdan, neden farklı davranmalıyım Ece’ye?”

Handan lokmasını çabucak yutup cevap verdi. “E çünkü karşı cins... Hoşlanıyorsan, cinsel çekim duyuyorsundur, haksız mıyım?”

Mecnun güldü. “Ha şu mesele, şimdi bunu nasıl açıklasam...” Kafasını kaşıyarak biraz düşündü. “Ben bir kadından bütün olarak hoşlanırım. Yani onunla beraberken öyle bir yönünü ayırıp cinsel çekim falan duymam.”

Handan ona bakakaldı.

Mecnun gülümsedi. “Öyle.”

Handan bir kaşını kaldırarak sordu: “Yani hiç elini tutmak, öpmek falan geçmez mi içinden?”

“Sana ilk öpme deneyimimi anlattım. Daha sonra bir beraberliğin iki kişilik olduğunu anlayınca, kendi isteklerimi önemsemeyi bıraktım. Ben sadece duygumu önemserim.” Handan bir şey demeyince konuşmasını sürdürdü. “Cinsellik benim zihnimi meşgul eden bir konu olmadı hiçbir zaman. Şimdi ben çıplaklığı da, cinselliği de doğal gördüğüm için, yasak günah falan diye görmediğim için, utanılacak bir şey olarak görmediğim için desem daha doğru olacak, sevişme zamanı sevişirim, onun dışında, aman şu kadına bakayım, yok şurası beni heyecanlandırır, böyle olaylarım olmaz... Sevişme işini, cinselliği, ne öncesinde düşünürüm, ne de sonrasında. Öyle bir beraberliğin başlaması için de karşı tarafın bu olayı benim gibi görmesi gerekir, bunun aksi her durum, karşı tarafı rahatsız etmek olur. Olmaz mı?”

Mecnun ve Yannis’in hayatı anlama ve yaşama şekillerini birbirine çok benzettiği için genç kadın merakla dinliyordu ve adamın açıklaması aklına pek yatmamıştı. “Hadi canım... O kadar da değil! Şimdi belki bu durumdasın ama ergenken? Hormonlar tependeyken de böyle olması garip.”

Mecnun kaşlarını kaldırarak gülümsedi. “Niye?”

“Niyesi mi var? Ne bileyim ben, her erkek cinselliği düşünür. Öyledir yani...”

Mecnun onun açıklamasıyla dalga geçti. “Ha yani dünyadaki bütün erkekleri tek tek tanıdın? Ama dediğin doğru belki, çoğu böyle... Çünkü bu iş yasak. Yasaklanana kafayı takar insan. Sadece yasak da değil, pis, günah vesaire... Böyle olunca milletin kafa orda.”

Handan şöyle bir düşündü ve aklından geçenleri gülererek açıkladı. “Haklısın aslında, hep düşündüğüm bir şey vardır. Eğer elma ve armut yemek aynı şekilde ayıp veya günah olsaydı elma ve armut yemek üzerinden namus, ahlak vesaire üretilseydi, porno dergilerinin içinde çeşit çeşit elma ve armut fotoğrafı olurdu. İnsanlar elma ve armut resminden tahrik olurdu.”

Mecnun güldü. “Aynen öyle. İşte bu nedenle o dergiler falan hiç ilgimi çekmemiştir. Yani düşünsene hiç tanımadığım kadının memeleri... Huyunu bilmem suyunu bilmem, kokusunu, gülüşünü bilmem.” Gülümsedi. “Salak mıyım ben, memelerine bakıp heyecanlanayım? Meme işte, vakti gelince süt verme işlevi olan organ.”

Handan bu açıklamaya gülmeye başladı ve bir süre düşündükten sonra haklılık payı var diye geçirdi içinden. “E peki, nasıl doğal bir şekilde olacak? Onu anlamadım hâlâ. Ece ve sen? Örnek ver bana çünkü hakikaten bu bakış açısını anlamak istiyorum.”

Mecnun salatasını yerken bir süre düşündü. “Bak birkaç gün önce ben seraya geldim, bu bazı çiçekleri yakmış o gün, paniklemiş...”

Handan araya girdi. “Biliyorum, anlattı bana.”

“İşte o gün ben bunu sakinleştirirken ellerini tutmuşum, farkında bile değilim. Ece fark etti, ellerimize baktı. Öyle bir baktı ki, gerildi yani... Sonra ben de tabii bıraktım.”

“Niye?”

“Çünkü o gerginlik, onun, beraberlik dediğin olaya nasıl baktığını açıklar.”

Handan anlamadı ve doğrudan sordu: “Nasıl?”

“Benden hoşlanıyor, bunu biliyorum ama o sırada benden hoşlanan kadın gitti. O bakış ona ait değildi. Birçok şey geçti kafasından o anda, Mecnun da gitti karşısından ve ona zarar verebilecek bir insan oldum onun gözünde. Tamam, benim ona zarar vermeyeceğimi biliyor ama olayın, yani yakınlaşmanın, cinsel beraberliğin kendisini zararlı, kötü falan görüyor. Ürkek, aklı karışık, hesaplar yapıyor... Ben böyle düşünen biriyle niye sevişeyim?”

“Yani diyorsun ki elimi bırakmasa, doğal bir şekilde o da sıcak davranırsa...”

Mecnun kafasını salladı. “O zaman yakınlaştırdık.” Gülümsedi. “İşte ben hazır elini de tutmuşum, sokma aramıza başka şeyleri değil mi?”

Handan da güldü ve bu açıklamayı düşünerek yemeğini bitirdi ama hâlâ anlayamadığı noktalar vardı. “Çok ilginç... Hem Ece’yi çözmüşsün hem de ondan hoşlanmaya devam ediyorsun.”

Mecnun güldü. “Hoşlanmayı bırak, gerçekten sevmeye başladım. O öğrenme çabalarını, çilli telaşını... Ama şunu anlaman gerek, ben bir insanı bütün olarak severim. Cinsellik işin sadece bir parçası ve benim için aslında en önemsiz parça. Olursa ne âlâ, güzel olur ama olmazsa da olmaz yani... Dur bakalım bi kendini bulsun.”

Handan gülerek, “İnadım inat, hoşlandığımı kelimelerle ifade etmem diyorsun yani?” dedi.

Mecnun kaşlarını kaldırarak açıkladı. “Bunu inat olsun diye yapmıyorum ki... Ne bileyim. Benim normalim bu... Hadi kalkalım mı? Daha Uğur abinin istediği saksıları alacağız.” Handan’a göz kırparak sordu: “Sonra da gidip Ece Hanım’ı hayallerine biraz yaklaştıralım?”

*

Nurcan bir kaşını kaldırarak dikkatle incelediği tabağı yerine bırakırken, “Yok işte... Hiç kötü bir şey yok, ne fincanda ne de tabağında,” diyerek falını bitirdi.

Aysel başını salladı ama bir şey demedi. Nurcan fal bakarken hiçbir zaman kötü şeyler söylemezdi zaten. Özellikle canı sikkın olduğunda, hep iyi şeyler söylemeye gayret ederdi.

Arkadaşına minnetle bakarak sordu: “Of yine kendi dertlerimle şişirdim kafanı, halbuki Semra gelecek. Hazırlık falan yapacaksın, kalk beraber yapalım. Daha saatin beş olmasına çok var.”

Nurcan başını salladı. “Yok ayol ne hazırlayacağım? Hazırlıyorum hazırlıyorum kendim yiyorum, bir gün arkadaşında, bir gün evde... Boş ver.” Kısa süreli sessizliğin ardından aklına takılan bir şeyi hatırladı. “Aysel sana bir şey soracağım.”

“Sor.”

“Sen dün durup dururken, Emel Hanım’a, neden öğretmenlik anılarını sordun, çok merak ettim de sormayı unuttum.”

Aysel bir süre düşündü. “Ne bileyim, başıma gelenlerden sonra... Bizim... Yani biz ev kadınıyız ya... Çok boş şeylerle uğraştığımızı düşünür oldum. Çocuk, ev, koca, başka ne var hayatımızda? Bak Handan’a! Beğenmediğimiz Rafet bile otel işletiyor.”

Nurcan yanlışı düzeltmek için hemen araya girdi. “Ben beğenirim Rafet’i... Kendi adına konuş.”

Aysel arkadaşına şöyle bir baktı. Laf yarıştıracak hali yoktu. “Haklısın. Ben beğenmezdim. Bir koca, bir ev, bir çocukla dolu hayat, bana biraz boş geldi de... Kadın çalışmış onca sene, neler yaşamış öğrenmek istedim.”

Nurcan şöyle bir düşündü. “Senin öyle tabii, ama benim iki çocuk...”

Aysel sinirlendi. “Öyle tabii... Ufak tefek farklarımız var. Senin iki çocuk ama hödük bir koca!”

Nurcan benim kocam hödük ama benden boşanmıyor en azından diyecek oldu ama vazgeçti. Televizyonlardaki tartışma programlarından öğrenmişti: Bu belden aşağı vurmak olurdu.

Bir süre sonra Aysel hüzünlü bir sesle konuştu. “Benim kocam iyi ama boşanıyoruz işte!”

Nurcan arkadaşının dediklerine çok üzüldü. “Allah Allah! Nerden çıkarıyorsun bunu? Ortada fol yok yumurta yok! Nereye gideceğinizi bile bilmiyorsun!”

“Peki sen nerden biliyorsun avukata gitmeyeceğimizi, söyle bakalım!”

“Çünkü olayların gidişatına ters!”

“Niye?”

“Çünkü sen nereye gideceğiz deyince, gidince görürsün demiş! Uğur abi bu! Bir düşmanlığınız mı var da gidince görürsün deyip avukata götürsün seni?”

“Öyle mi dersin kız?”

Nurcan başını sallayarak açıkladı. “Öyle öyle... Bak ben birçok dizi seyrediyorum. Böyle bir konuşmadan sonra avukata gidilmez, mantıksız olur bu.” Kaşlarını kaldırdı. “Uğur karakterine uymaz, çok ters olur.”

*

Mecnun ve Handan seraya girdiklerinde Ece’yi göremediler.

Handan, “Ece! Biz geldik.” diye bağırarak eve girerken, adam elindeki poşetleri kızın hayal kurduğu yere bıraktı.

Mecnun şezlonga doğru yürürken, “Ne aldınız, bana mı?” diyerek evden çıkan Ece poşetlerin yanına gitti. Resim malzemelerini görünce sevinç çığlıkları atmaya başladı.

Handan onun hemen yanında, Mecnun ise şezlongta gülümsüyordu.

Ece malzemeleri iyice inceledikten sonra dönüp Handan’a sıkıca sarıldı ve yanaklarından öperken, “Çok teşekkür ederim,” dedi.

Handan gülererek açıkladı. “Mecnun’un fikriydi... O aldı. Beni bilirkişi olarak çağırılmış ama bu konuda pek bir şey bilmiyordum açıkçası. Bir ressam arkadaşımın tavsiyesiyle aldık bunları.”

Ece bunu duyunca hem çok şaşırıldı hem de sevindi. Adamın yanına doğru hızla giderken, “Mecnun teşekkür ederim, çok sağ ol!” dedi ve yaklaşınca birden durdu. İki elini birleştirip olduğu yerde sağa sola sallandı. “Tekrar çok sağ ol...”

Mecnun gülümseyerek, “Güle güle resim yap,” dedi.

Hepsi birden gülüştüler ve Ece hemen önce adama sonra Handan’a dönüp sordu: “Çay yaptım. Taze... İçer misiniz?” İki de içmek istediğini söyleyince poşetleri alıp sevinçle eve girdi.

Mecnun şezlongun yanındaki taburelerden birine oturan Handan’a gülümsedi ve göz kırparak sordu: “Gördün mü ürkekliğini?”

*

Uğur arabayı evin önünde durdurdu. Akşama kadar Meriç’le mesajlaşmışlardı. Kadının son attığı mesaja hâlâ gülüyordu: *On bin bedava mesaj hakkı olan liselilere döndük Uğur, yeter! Ben arkadaşlarımla buluşacağım. Sen de artık tenise! ;)*

Gün boyu o kadar neşeliydi ki bunu kahvede karşılaştığı herkes fark etmişti. Eve girince Aysel’i salonda otururken buldu ve o zaman hatırladı. “Ben seni aramayı unutum! Hadi kalk yürüyüş kıyafetlerini giy!”

Karısı şaşırıldı. “Yürüyüşe mi gideceğiz?”

Uğur yatak odasına geçerken gülererek açıkladı. “Hayır! Tenis oynamaya... Tabii bugün değil. On-on beş saat ders alacağız önce, ben kortla konuştum. Sonra oynamaya başlayacağız.”

Aysel dolabı açıp spor kıyafetlerini arayan kocasına şaşkınlıkla bakarak, “Tenis mi?” diye sorduğunda kendi sesini tanıyamadı bir an.

*

Meriç birkaç eski arkadaşıyla buluşup yemek yedi ve saat on gibi eve döndü. Elâ telefon etmiş, arkadaşı ve onun kuzeniyle geleceklerini ama biraz geç kalabileceklerini bildirmişti.

Misafirlerin yatacağı odayı kontrol etti, bir bitki çayı içti ve on bir gibi yatak odasına geçti. Başucundaki lambayı yaktı, gözlüğünü taktı, Uğur’la mesajlaşmalarını tekrar okuduktan sonra gülümseyerek gözlüğünü çıkarıp lambayı söndürdü ve yattı. Hemen uykuya daldı.

Ertesi sabah mutfaktan gelen seslerle uyandı. Deliksiz uyumuştur. Kalktı. Gülümseyerek gerindi ve mutfağa gitti. Elâ ve arkadaşlarına, “Günaydın,” dedikten sonra ayaküstü onlarla biraz sohbet etti.

Elâ annesinin durmadan gülümsediğini görünce, “Hayırdır anne niye bu kadar neşelisin sabah sabah?” diye sordu.

“Bilmiyorum. İçim sevinçle dolu. Çok güzel bir rüya gördüm, belki ondandır.”

Kızı merakla sordu: “Ne gördün ne gördün?”

Çocukluğundan beri rüyalara meraklı olan kızının soruyu sorma şekline güldü. “Müthiş, çok güzel, devasa bir çimenlik ve her yerde rengârenk birçok çiçek vardı.” Eliyle tarif ederek sürdürdü konuşmasını. “Şöyle kasımpatı gibi ama çok daha büyük, bembeyaz çiçekler... En çok onlardan vardı. Biliyorum şimdi anlatınca saçma geliyor ama rüyamda orası çok güzeldi, verdiği duygu da öyle. Çok mutluydum orda olmaktan. Böyle bir rüya işte...”

Selin’in kuzeni Merve, “Güzelmiş,” dedi.

Ama Elâ söz konusu rüya olduğunda kısa yorumlar yapmazdı. “Yeşil, murat demek... Bir isteğin olacak.”

Meriç oldu bile dedi içinden ve aklına karanfiller geldi. “Bilemiyorum. Bilinçaltı da olabilir. Bilirsin çiçekleri severim.”

Kızı başını salladı.

Meriç sofraya baktı. “Kızım, sırf poğaçaya olur mu, kahvaltılık çıkararsana.”

Selin itiraz etti. “Biz istemedik Meriç teyze, geç yattık, sıcak olunca da erken kalktık. Yeter bu.”

“E iyi size afiyet olsun. Ben de elimi yüzümü yıkayayım, yerim belki.”

Tekrar odaya gitti ve yatağın başucundaki cep telefonunu görünce gülümsedi, gözlüğünü taktı ve Uğur’a mesaj yazdı: *Çok güzel bir rüya gördüm. İnanılmaz büyük ve güzel bir çimenlikte, inanılmaz güzellikte çiçekler. En çok da beyaz, kasımpatı gibi ama daha büyük... Müthişti...*

Birkaç dakika cevap bekledi. Tam tuvalete gidecekken cevap geldi: *Evet, rüyan müthiş. Aşkımız gibi :)*

Gülümsedi ve tuvalete gitti. Elini yüzünü yıkarken aynaya baktı ve bak yine güzelleştin Meriç diye düşünerek güldü. Banyodan çıktıktan sonra koridorda birkaç adım attı ve yere yığıldı.

*

Handan ekmeğin üstüne reçel sürerken annesi açıkladı. “Yavrum biz yarından sonra gidelim diyoruz.”

Genç kadın önce babasına, sonra yine annesine baktı. “Baba? Sıkıldınız mı?”

Adam başını salladı. “Sıkılmadık da... Hava sıcak kızım, yeter. Kaç hafta oldu.”

Annesine döndü. “Ama daha Karaburun’a gitmedik. Bugün gidelim mi o zaman?”

Emel başını geri attı. “Yok yok. Gerçekten sıcak kızım, dokunuyor bize. Aklım hep evde artık. Kedi ne yaptı, çiçeklere ne oldu diye düşünüp duruyorum. E insan evini de özleyor tabii... İşte

geldik gördük. İyisin, içimiz rahat etti. Sonbaharda yine geliriz inşallah, şöyle beş-on günlüğüne... O zaman gideriz. Orası o zaman daha güzel diyorlar.”

Handan'ın içini birden bir hüznün kapladı. Aslında yıllardır yalnız yaşıyordu ama annesiyle babası ne zaman bu kadar uzun kalsa aynı şey oluyordu. Birkaç günlüğüne gelip gittiklerinde sorun olmuyordu ama böyle uzun kalıp gittiklerinde, birkaç gün eve girmek dahi istemiyordu. İnsan alışıyor demek ki diye düşündü. Çaresizce başını eğdi. “Peki o zaman, ben bugün biletleri ayarlarım.” Birkaç lokma yedikten sonra sordu: “Bugün bir şey yapmak ister misiniz?”

Babası pencerenin kenarında duran kitabı alıp gösterdi. “Bunu Uğur Bey’in kahveden aldım, gitmeden bitireyim.”

Handan kitabı görünce heyecanlandı. “*Suskunlar! İhsan Oktar Anar...* Müthiş bir kitap o! Sen de beğendin mi?”

Tahsin başını salladı. “Çok beğendim hem de.”

“Baba, aynı yazarın *Puslu Katalar Atlası*’nı da mutlaka okumalısın...”

Emel merak edip kitabı aldı ve incelemeye başladı.

Handan hemen annesine bilgi verdi. “Üslubu, dili, her şeyi, kurgusu falan müthiş! Ben çok zevk aldım her iki kitaptan da.”

Tahsin gülümseyerek sordu: “Sözlüksüz mü okudun?”

Handan güldü. “Birkaç kelimeye baktım sadece. Of siz de benim avukat olduğumu unutuyorsunuz...” Bir an için duraksadı. “Hoş, ben bile unutmaya başladım.”

*

Öğlene doğru çok sıcak olunca işe ara veren Ece ve Mecnun gölgede soğuk bir şeyler içerek sohbet ediyorlardı. O sırada Handan geldi ve elli karanfil saksısının hazırlanmış olduğunu öğrenince kendini suçlu hissetti. “Geç mi kaldım yani?”

Mecnun gülerek, “Sen geç kalmadın, biz erken başladık,” diye açıkladı.

Bir saat kadar sohbet ettiler. O sırada Maral Ece’ye telefon edip yeni işinin ne kadar şahane olduğunu anlatınca laf dönüp dolaşp onun işi bıraktığı akşama geldi. Handan tiyatro yapmadığı için sonradan kendisine kızdığını anlattı. “Elimde değil, gerilimden kaçırıyorum,” diye bitirdi sözlerini.

Mecnun güldü. “Kavgayı sevmediğinden... Ama insan istediği bir şeyi, kavga çıkacak diye ertelememeli ya da iptal etmemeli. Bu da benim düşüncem.”

“Kesinlikle! Bundan sonra kesinlikle sakın kalıp devam edeceğim.”

Ece gülümseyerek araya girdi. “Maral’la iletişimde sağlam sinir lazım, iyi bilirim.” Mecnun’a baktı. “Ama sana açıkça, sen bana âşıktın demesini takdir ettim sonradan. Ben olsam hayatta diyemem böyle bir şeyi. Gerçi senin cevabın...”

“Benim cevabım?”

“Biraz kaba oldu Mecnun.”

Mecnun ellerini iki yana açarak sordu: “Ne dedim ki ben?”

“Sana kimse âşik olamaz dedin.”

Mecnun omzunu silkti. “Nedenini açıkladım ama...” İki kadından da cevap gelmeyince kaşlarını kaldırarak Handan’a sordu: “Kontes? Açıklayamadım mı yoksa?”

Handan başını eğdi. “Yani açıkladın da...”

Ece araya girdi. “Öyle bir açıklamayla ilgilenmez Maral. Söylediklerini bir hakaret olarak aldı.”

Mecnun omzunu silkti. “Onun düşüncesine karışamam tabii...” Biraz düşündükten sonra devam etti. “Bence yanılıyorsunuz. Bir süre sonra o akşamla ilgili düşünürse, sadece benim dediklerim aklında kalacak.”

Ece güldü. “Ne kadar bir süre sonra mesela?”

“Bir insanın söylediklerinden, istediği anlamı çıkarmayı bırakınca. Söylenen şey söylenildiği kadardır. Ben ne dedim? Sana hiçbir erkek âşik olamaz çünkü müsait değilsin dedim.” Omzunu silkti. “Değil! Haksız mıyım? Ama o bunu, hiçbir erkek sana bakmaz, ilgi duymaz falan diye

anladıysa, ben ne yapabilirim onun anlayışına? Öyle anladı, hemen neyim eksik diğer kadınlardan dedi zaten. Ama bakış açısı değişirse, dediğimi anlayacak.”

Ece tam bir şey söyleyecekken Mecnun’un telefonu çaldı.

Uğur neşeli bir ses tonuyla, “Nerde kaldın?” diye sordu.

Mecnun durumu açıkladı, Uğur karanfilleri akşamüzeri görmek istediğini söyleyip onu kahveye çağırduğunda ise kadınlardan izin isteyip yola koyuldu.

*

Mecnun kahveye vardığında, Uğur Ekrem’i yolcu ediyordu. Yaklaşık iki saat sohbet etmişlerdi. Ekrem bu eski aşk hikâyesindeki gelişmelere sevinmiş ama bundan sonrasını düşününce endişelenmişti. Bir ara şimdi ne olacak, bundan sonra ne yapacaksın demeyi düşündüyse de arkadaşının neşesi buna mani olmuştu.

Ekrem Mecnun’a hal hatır sorduktan sonra gidince Uğur genç adamı içerideki bir masaya alıp bol köpüklü iki kahve istedi ve son gelişmeleri coşkuyla anlattı. “Ne diyeceğimi, sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum Mecnun,” diye bitirdi sözlerini.

Mecnun hemen konuyu değiştirip ciddiyetle sordu: “Demek sen artık rock dinlemeye de başladın Uğur abi? Eyyy aşk! Sen nelere kadırsın!” Adam hemen açıklamaya yapmaya başlayınca gülerek sözünü kesti. “Uğur abi?”

“Efendim?”

“Evet, ben artık rock dinliyorum desene! Niye savunma yapıyorsun rock dinlemek suçmuş gibi?”

Gülüşürlerken içeriye Uğur’un birkaç arkadaşı girince Mecnun kalktı, akşamüzeri görüşmek üzere diyerek dışarı çıktı ve Melih’le ayaküstü sohbet etmeye başladı.

Melih ustasının iki gündür çok neşeli olduğundan bahsederken, Mecnun gülümseyerek Uğur’a bakıyordu.

Bu sırada telefonu çalan Uğur, “Oooo Himmetciğim nasılsın? Ben de seni arayacaktım bugün, kalp kalbe karşıymış,” diyerek masadan kalktı ve birkaç adım uzaklaştı. Yüzündeki gülümseme yavaş yavaş dondu ve diğer masadaki sandalyeye oturdu. “Oturdum. Tamam, söyle...”

Mecnun onu dikkatle izliyordu.

Uğur birkaç kez başını salladıktan sonra, “Tamam,” dedi ve telefonu masaya bırakıp dışarı koştu.

Mecnun onun peşinden gitti. Dışarıda oturan herkes merakla ayağa kalktı.

Uğur kahvenin yanında bulunan boş arazinin köşesine kadar gitti, eğildi ve kusmaya başladı.

Mecnun eli ayağı zangır zangır titreyen adamın yanında duruyor ama ne diyeceğini bilemiyordu. “Uğur abi ne oldu?” dedi sonunda.

Adam hırıltıyla konuştu. “Beni burdan götür!”

Mecnun onun koluna girdi ve kahvenin az ilerisine bıraktığı arabaya doğru yürümeye başladılar, kahvenin önünde oturanlardan “Ne oldu? Uğur hastalandın mı?” gibi sorular geliyordu.

Mecnun elini yok bir şey dercesine salladı ve Uğur’u yan koltuğa oturtuktan sonra direksiyon başına geçip aracı çalıştırdı.

Dönüp baktığında adamın kafasını yukarı aşağı salladığını gördü. Onun şokta olduğunu düşünüp bir şey sormamaya ve Yeni Foça yoluna çıkmaya karar verdi.

Uğur hafifçe öne doğru eğilmiş bir halde, yaklaşık yirmi dakika başını aynı şekilde sallayarak sabit gözlerle yola baktı. Sonra alçak bir ses tonuyla, birkaç kez üst üste, “Meriç öldü... Meriç öldü... Meriç öldü...” dedi.

Mecnun acıyla yüzünü buruşturarak dişlerini alt dudagina geçirdi ve uzanıp adamın omzunu hafifçe sıktı.

Uğur o sırada kafasını çevirip sol tarafta denizi görünce, “Dur, burda dur!” dedi.

Mecnun sağa çekip aracı durdurdu.

“Sen git, ben kendim dönerim,” diyen adam karşıya geçip deniz kenarına indi.

Mecnun motoru durdurup dörtlüleri açtı. Deniz tarafına geçip uzaktan Uğur'u izlemeye başladı. Adam dizlerini kendine doğru çekmiş oturuyordu. Dizlerinin üzerinde kavuşturduğu kollarına kafasını yaslamış, denizi seyrediyor gibiydi. Mecnun da bulunduğu yere oturdu.

Uğur üç saat kadar bu şekilde kaldı, bu arada Mecnun'un sessize aldıktan sonra arka cebine koyduğu cep telefonu durmadan çalışıyordu.

Gözünü ayırmadan Uğur'u seyreden Mecnun onun ağlayıp ağlamadığını, bu şekilde daha ne kadar süre oturacağını merak etti. Adam kıpırdamıyordu. Bir an yanına gidip konuşmayı düşündü, sonra vazgeçti.

O sırada Uğur yerinden doğrulup ayağa kalktı. Birden denize doğru haykırmaya başladı. Mecnun onun ne dediğini anlayamadı. Adam daha sonra dizlerinin üzerine çöktü ve gözyaşlarına boğuldu.

Yaklaşık yarım saat kadar ağladıktan sonra ayağa kalktı ve yola doğru yürümeye başladı. Mecnun yanına gelince, "Sen neden gitmedin?" diye sordu.

Mecnun cevap vermedi, adamın koluna girdi, birlikte karşıya geçtiler ve arabaya bindiler.

Foça'ya gelince, "Eve bırakayım mı seni abi?" diye sordu Mecnun.

Sabit bir şekilde önüne bakan adam başını salladı. Evin önüne geldiklerinde Mecnun aracı durdurdu.

Uğur kafasını çevirmeden yavaş yavaş konuştu. "Yarın öğle namazından sonra toprağa verilecekmış. Benimle gelir misin?"

"Tabii abi. Saat onda seni evden alayım mı?"

"Olur. Karanfilleri de getir Mecnun," diyen Uğur yanaklarından yaşlar süzülürken mekanik hareketlerle arabadan indi.

Mecnun o eve girene kadar bekledi, sonra seraya doğru yola koyuldu.

*

Ertesi gün mezarlıkta, Uğur Mecnun'un koluna girmiş, Meriç'in tabutunun arkasından yürüyordu. Kalabalığın en arkasındalardı.

Uğur yol boyu doğru dürüst konuşmamıştı. Caminin önünde Himmet'le birkaç dakika laflamış ve tekrar sessizliğe gömülmüştü.

Mecnun onun her hareketini takip ediyordu çünkü adam ciddi anlamda bitkin görünüyordu.

Uğur bir ara başını kaldırıp ağaçların arasından gökyüzüne baktı ve o anda zihninde *Lamartine*'in bir cümlesi yankılanmaya başladı: *Bir tek insan kaybedersiniz ve dünya boşalverir birden...*

Defnetme işlemi başladığında Himmet kalabalığın arkasında herkesten biraz uzakta duran Mecnun ve Uğur'un yanına geldi. Ona Meriç'in mezarına toprak atmak isteyip istemediğini sordu. Uğur başını iki yana sallarken gözyaşlarına boğuldu. Himmet mezarın başına döndü.

Uğur genç adama dönerek, "Meriç'i gömüyorlar." dedi ve cep telefonunu uzattı. O sırada insanlar fısıldaşarak kendi aralarında konuşuyorlardı. Mecnun telefonu ayarlayıp sesini açtı ve *Pink Floyd*'tan *Comfortly Numb* parçası çalmaya başladı. Arka taraftakiler teker teker dönüp Uğur'la Mecnun'a bakmaya başladılar.

Önce homurdanmalar, sonra söylenmeler başladı. Mecnun'un kulağına kesik kesik bazı cümleler geldi: O ses ne? Aaaa şarkı çalıyor biri... Cenazede olacak şey mi? Olmaz ama... Kim bunlar? Millet iyice şaşırdı. Günah... Ne yapıyor bunlar?

Mecnun sakın sakın etrafına bakınıyordu. Söylenmeler devam ettiyse de kimse gelip bir şey demedi. Şarkı bittikten birkaç dakika sonra gömme işlemi tamamlandı ve dua başladı.

*

Mecnun seraya akşamüzeri döndü. Ece ile çay içip sohbet ettiler ve akşam için hazırlandılar.

Handan'ın anne ve babası ertesi gün gideceği için Rafet ve Yannis bir veda yemeği vermek istemişlerdi. Mecnun buna karşı çıkmıştı: “Otel otel otel! Bize değişiklik ama siz bıkmadınız mı?” diyerek herkesi Küçükdeniz’de bir restorana davet etmişti.

Saat sekiz buçukta herkes masadaydı.

Aklı her zamanki gibi otelde kalan Rafet ikide bir Hakan’ı arayıp bir sorun olup olmadığını soruyordu. Atlas iki lokma yiyor, etrafta koşturup tekrar yanlarına geliyordu.

Handan’la yan yana oturan Yannis, karşısında oturan Tahsin’le Yunanistan’daki ekonomik krizden bahsediyordu.

Emel kâh onların sohbetine katılıyor, kâh Mecnun’la çiçekler üzerine konuşuyordu. Çok rüzgârlı olmayan, güzel bir akşamdı.

Mecnun ara ara masadaki herkesi kahkahaya boğan laflar etse de biraz durgundu. Herkes gittikten sonra kasalara yerleştirdiği yüz saksı karanfili, sekiz-on tur yaparak arabadan mezara taşımış ve saksılardan çıkarıp tek tek ekmişti. Sonra da akşama sulaması için bir arkadaşını ayarlamıştı.

Bu sırada mezarın başına oturan Uğur’un toprağı kedi sever gibi okşaması ve sessiz sessiz ağlaması içini acıtmıştı.

Yannis’in sesini duyunca düşüncelerinden sıyrıldı. “Daldin yine Mecnun!” Emel ve Tahsin’i göstererek sürdürdü konuşmasını. “Bak, misafirler yarın gidiyor.”

Mecnun gülerek Emel’e baktı. “Evet! Maalesef! Şahane güveç, Amasra salatası, hepsi gidiyor!”

Emel gururlandı ve onu teselli etti. “Bir daha geliriz oğlum! Hem bak burda eşsiz kurabiyeler yapan Rafet Hanım, nefis yemekler yapan Yannis var.”

Rafet gülümsedi. “Sizin yaptığınız güveçle salatayı anlata anlata bitiremedi. Nasıl yapıyorsunuz artık!”

Emel hemen nasıl yaptığını anlatmaya başladı. “Siz bana kurabiyenizin tarifini vermediniz ama...” diyerek kadını iğnelemeyi de ihmal etmedi.

Bu sırada Atlas’a bakmak için etrafı şöyle bir dolaşan Yannis masaya dönerken, restorana bitişik olan barda *Chicago*’dan *Colour My World* parçasının çaldığını duydu. Handan’a bakarak masaya yaklaşırken bağıra bağıra şarkıyı söylemeye başladı:

As time goes on, I realize (Zamanla fark ediyorum)

Just what you mean to me (Benim için ne ifade ettiğini)

And now, now that you’re near (Ve şimdi, madem yakınsın)

Derken Handan’a elini uzattı. Sadece masada değil barda, restoranda, etraftaki herkes onlara bakıyordu. Yannis ise boş bir dans salonunda Handan’la yalnızmış gibi rahattı.

Kadın göz ucuyla Rafet’in gülümseyerek, annesinin ise şaşkınlıkla bu sahneyi izlediğini fark etti. Bir an duraksadıktan sonra Yannis’e elini uzattı ve restoranın önünde dans etmeye başladılar. Yannis gülümseyerek ve onun gözlerinin içine bakarak şarkı söylemeyi sürdürdü:

Promise your love that I’ve waited to share (Paylaşmayı beklediğim aşkına söz)

And dreams of our moments together (Ve birlikte olma hayallerimize)

Color my world with hopes of loving you (Seni sevme umuduyla dünyamı renklendir)

Parça bitince herkes alkışladı ve Handan önce seyircilere, sonra Yannis’e reverans yaparak teşekkür etti.

Onlar yerlerine otururlarken Mecnun, Ece’nin başı yana eğik bir halde gülümseyerek, az önce Handan’la Yannis’in dans ettiği yere baktığını görünce gülümsedi.